

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/14/2021
Identifikačné číslo spisu: 6618010003
Dátum vydania rozhodnutia: 05.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6618010003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného L. Č. pre pokračovací zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného L. Č. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2019, sp. zn. 4To/135/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. Č. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 8. novembra 2018, sp. zn. 22T/1/2018, bol obvinený L. Č. uznaný za vinného v bodoch 1), 2), 4) obžaloby z pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bodoch 1) a 3) obžaloby z pokračovacieho zločinu šírenia toxikománie podľa § 174 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v bodoch 2) a 4) obžaloby z pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 3. apríla 2017 v čase okolo 19:00 hod. v obci Q. V. potom, čo mal N.. M., nar. XX. I. XXXX nastúpila do motorového vozidla nezistenej značky a evidenčného čísla bolo jej oznámené, že bola predaná za peniaze na drogy obžalovanému L. Č., ktorý sedel v predmetnom vozidle na mieste spolujazdca, ktorý jej následne oznámil, že idú do Y. kúpiť si drogy, pričom keď osoby, ktoré sa nachádzali vo vozidle prosila a žiadala, aby ju pustili von z auta, že chce ísť domov zistila, že dvere auta sú zamknuté a obžalovaný L. Č. jej oznámil, aby sa nebála, že je všetko v poriadku a v utorok ju zoberú naspäť domov, avšak po príchode do Y. na parkovisku oproti predajni Z. na J. H., ju vo vozidle obvinený L. Č. ponúkol, aby si šnupla z drogy, ktorú predtým na parkovisku zakúpil, že jej bude lepšie,

čo maloletá N.. M.. urobila a drogy šnupaním užila,

2) následne dňa 3. apríla 2017 sa presunuli na predmetnom motorovom vozidle z Y. do J., kde obžalovaný L. Č. navštívil viaceré herne, pričom mal. N.. M., nar. XX. I. XXXX ostala v motorovom vozidle zhruba do 01:30 hod. dňa 4. apríla 2017 v prítomnosti vodiča, ktorého nepoznala a ktorého taktiež žiadala a prosila, aby ju pustil z vozidla von, nakoľko dvere boli zamknuté, avšak tento jej oznámil, že ju nepustí preto, lebo mu to obvinený zakázal a potom, ako sa do vozidla vrátil obžalovaný L. Č. sa presunuli z mesta J. do obce L. pred rodinný dom č. XX, do ktorého ju následne obžalovaný zaviedol, pričom jej povedal, že ak bude kričať alebo utekať, tak ju zaškrtnie a vo vnútri domu ju začal obchytávať, vyzliekať a následne ešte v stoji vníkol svojim údom do jej pošvy, potom ju zvalil na posteľ, kde s ňou vykonal súlož, ktorej sa bránila, avšak on ju držal silno za zápästia oboch rúk a taktiež mu počas tohto viackrát hovorila, aby ju nechal tak, na čo jej povedal, že ju nenechá, lebo za ňu zaplatil, pričom počas súlož začal obvinený krváčať zo svojho údu a následne po súlož ju bez príčiny viackrát udrel do brucha a chrbta po čom sa nevedela nadýchnuť a stále jej tiež opakoval, aby neskúsila z domu ujsť, lebo ju zabije, že on už v base sedel, a aj keby ho udala, tak sa z toho dostane, že už dostal aj doživotie a aj tak ho po roku pustili z basy,

3) následne dňa 4. apríla 2017 okolo obeda v rodinnom dome č. XX v obci L. jej opätovne obžalovaný ponúkol drogy s tým, aby ich šnupala, že jej bude lepšie, čo maloletá N.. M.. urobila a drogy šnupaním užila,

4) následne v stredu dňa 5. apríla 2017 okolo 10:00 hod. obvinený zobral mal. N.. M., nar. XX. I. XXXX von z rodinného domu č. XX v obci L., v ktorom ju stále držal pod hrozbou zabitia, kde navštívili miestnu krčmu v obci, v ktorej sa zdržali dve až tri hodiny, taktiež navštívili reštauráciu N., kde sa najedli a následne k nim prišiel neznámy muž pod menom Y., s ktorým odišli k nemu domov, kde jej opätovne obvinený L. Č. ponúkal užiť drogu, ktorú predtým zakúpil a keď drogu odfúkla, tak ju odvedol naspäť k sebe domov do rodinného domu č. XX, kde jej vulgárne vynadal a udieral ju pästami do brucha a chrbta a následne opätovne v čase okolo 21:00 až 22:00 hod. s ňou vykonal súlož tým spôsobom, že ako omámená ležala na bruchu na posteli, tak ju prevrátil na chrbát, rozťahal jej nohy a udieral ju pästou do hrudníka až jej vyrazil dych, násilím z nej stiahol nohavice aj nohavičky, pričom počas súlož držal jej ruky prekrížené a pritlačené na jej hrudník, pričom mal. N.. M., nar. XX. I. XXXX týmto konaním utrpela zranenia a to na ľavej strane krku poranenie cca 2x0,5 cm, drobný podkožný hematóm na ľavej strane boku - panvy, hematóm 1x1 cm na ľavom stehne pri genitáli a toxikologickým vyšetrením moču bola potvrdená prítomnosť amfetamínu a metamfetamínu ako aj alkoholu 0,04 promile,

pričom vyššie uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že vedel, že mal. N.. M., nar. XX. I. XXXX nedovršila 18 rokov ako aj napriek tomu, že už v minulosti bol právoplatne odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 2T 257/87 zo dňa 21. januára 1988, kedy mu bol ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41a Trestného zákona pre trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov so zaradením na jeho výkon do III. NVS a rozsudkom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 3T 103/97 zo dňa 23. apríla 1998 mu bol ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov so zaradením na jeho výkon do III. NVS.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 46 Trestného zákona, § 47 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného L. Č. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 29. januára 2019, sp. zn. 4To/135/2018, odvolanie obvineného L. Č. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2019, sp. zn. 4To/135/2018, podal obvinený L. Č. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Martina Landla písomným podaním z 18. decembra 2020, podaným na poštovú prepravu toho istého dňa, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil obvinený porušením jeho práva na obhajobu odmietnutím vykonania výsluchu svedkyne poškodenej N. M. na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní. Obvinený poukázal na to, že prvostupňový i odvolací súd iba prečítali zápisnicu o výsluchu poškodenej z prípravného konania napriek tomu, že obhajca obvineného trval na výsluchu poškodenej či už na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, ako aj na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že išlo o jeden z rozhodujúcich dôkazov, na základe ktorého bol uznaný za vinného. Vzhľadom na túto skutočnosť je obvinený toho názoru, že je nevyhnutné, aby bola poškodená v konaní pred súdom bezprostredne vypočutá, aby si súd mohol vytvoriť obraz o jej dôveryhodnosti a aby mohol poškodenú priamo pred súdom bezprostredne vypočuť a konfrontovať. Nakoľko možnosť vypočuť poškodenú v konaní pred súdom bola obvinenému odopretá, ide podľa názoru obvineného o porušenie jeho práva na obhajobu.

Obvinený ďalej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), predovšetkým na rozsudok vo veci Graviano proti Taliansku z 10. februára 2005 a Vronchenko proti Estónsku z 18. júla 2013, pričom v tejto súvislosti doplnil, že zo spisu vyplýva, že prvostupňový súd len prečítal výpoveď poškodenej z prípravného konania, napriek tomu, že obhajca obvineného trval na jej bezprostrednom výsluchu a navyše súd nezabezpečil ani žiadne kompenzačné prvky pre obhajobu, predovšetkým nevykonaním dôkaz prostredníctvom prehratia videozáznamu priamo na hlavnom pojednávaní, hoci tento videozáznam z výsluchu poškodenej bol vyhotovený, aby sa obvinený spolu s prokurátorom a obhajcom mohol bezprostredne oboznámiť s výpoveďou poškodenej a vyhodnotiť tak jej dôveryhodnosť, pričom nevypočul ani osoby, ktoré boli prítomné pri výsluchu tak, ako mu to ukladá § 135 ods. 2 Trestného poriadku.

Obvinený taktiež poukázal na to, že aj v rámci odvolacieho konania opätovne žiadal o vykonanie bezprostredného výsluchu poškodenej N. M. pred súdom, avšak odvolací súd jeho návrhu nevyhovel s poukazom na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v spojení s poukazom na § 135 Trestného poriadku. Krajský súd však podľa obvineného opomenul, že poškodená v čase rozhodovania odvolacieho súdu dovŕšila 18 rokov, na základe čoho aplikácia § 135 Trestného poriadku už neprichádzala do úvahy. Ak teda odvolací súd odmietol vykonať dôkaz výsluchom poškodenej s poukazom na § 135 Trestného poriadku, podľa názoru obvineného jednoznačne porušil jeho právo na obhajobu, pretože podľa článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 34 ods. 1 Trestného poriadku má právo v konaní vypočúvať svedkov a klásť im otázky. Nakoľko obvinený nemal možnosť byť prítomný pri vypočutí poškodenej a nemal možnosť klásť jej otázky týkajúce sa údajného skutku, došlo podľa jeho názoru k porušeniu jeho práva na obhajobu.

K porušeniu práva na obhajobu došlo podľa obvineného aj odmietnutím vykonania výsluchu svedkyne Q. Z. na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí v odvolacom konaní. Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní opäť len prečítal zápisnicu o výsluchu tejto svedkyne z prípravného konania z dôvodu, že svedkyňu nebolo možné na hlavnom pojednávaní vypočuť a jej pobyt nebol známy. Prvostupňový súd pritom vykonal len dopyt po svedkyňi prostredníctvom Policajného zboru a nevyužil inštitúty cezhraničnej spolupráce so štátom, v ktorom sa svedkyňa mala nachádzať. Na základe uvedeného je obvinený toho názoru, že prvostupňový súd nevykonal všetky dostupné prostriedky na zabezpečenie účasti svedkyne na hlavnom pojednávaní, hoci ESLP vo svojich rozhodnutiach opakovane uvádza, že obvinenému nemožno odoprieť právo garantované článkom 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru s poukazom na to, že vnútroštátne právo pre rozhodnutie o oprávnenosti trestného obvinenia umožňuje „prehlásenie“ uskutočnené v etape pred súdnym prerokovaním prípadu osobami ex post nedostupnými. Obvinený pritom poukázal na rozsudok ESLP vo veci Breukhoven proti Českej republike z 21. júla 2011, v zmysle ktorého aj keď svedok nie je dostupný, súd má vyvinúť úsilie, aby obvinený mohol aj takýchto svedkov vypočuť, nakoľko je nezlučiteľné, aby odsudzujúce rozhodnutie bolo založené v rozhodujúcej miere na výpovedi osoby, ktorú obvinený nemal možnosť vypočuť. Obvinený taktiež poukázal na to, že jeho obhajca na verejnom zasadnutí 29. januára 2019 trval na výsluchu svedkyne, avšak odvolací súd jeho návrh odmietol s odôvodnením, že svedkyňa nie je dostupná, hoci nevykonal žiadne úkony, aby sa presvedčil, či ju nie je možné predvolať, nepokúsil sa ju predvolať prostredníctvom polície a nezisťoval, či sa vrátila zo zahraničia.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku odôvodnil obvinený tým, že prvostupňový súd (i odvolací súd) vykonal dôkaz spočívajúci vo výsluchu poškodenej nezákonným spôsobom, keď nerešpektoval § 135 ods. 2 Trestného poriadku v čase prečítania zápisnice z jej výsluchu z prípravného konania. Nakoľko išlo o jeden z rozhodujúcich dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnuté o vine obvineného, bolo podľa jeho názoru nevyhnutné, aby súd minimálne vypočul osoby, ktoré boli prítomné pri výsluchu poškodenej, v opačnom prípade tento dôkaz nemôže byť vykonaný zákonným spôsobom. Prvostupňový a ani odvolací súd však výsluch týchto osôb nevykonali, čím podľa obvineného jednoznačne došlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku.

Napokon, vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že prvostupňový súd ani súd odvolací podľa jeho názoru nerešpektovali zásadu in dubio pro reo, pretože napriek vykonaným dôkazom, ktoré jednoznačne vyvracali tvrdenia poškodenej, nezákonne vykonanému dôkazu výsluchom poškodenej a porušeniu jeho práva na obhajobu súd zistený skutkový stav nesprávne vyhodnotil, keď ho uznal za vinného. Jediným dôkazom, ktorý obvineného usvedčuje zo spáchania trestného činu znásilnenia, je výlučne výpoveď poškodenej, ktorá bola v konaní jednoznačne spochybnená, na základe čoho mal súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. Uvedené podľa obvineného podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5 To 20/2010, v zmysle ktorého „nie je povinnosťou obžalovaného preukazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.“

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po posúdení veci rozsudkom vyslovil, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2019, sp. zn. 4To/135/2019, a konaním, ktoré mu predchádzalo. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2019, sp. zn. 4To/135/2019, ako aj rozsudok Okresného súdu

Lučenec z 8. novembra 2018, sp. zn. 22T/1/2018 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Lučenec prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Lučenec („ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 25. januára 2021, ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní dňa 29. marca 2018 podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku vykonal dôkaz oboznámením obrazovo-zvukového záznamu z 19. mája 2017, na ktorom bol zaznamenaný výsluch svedkyne poškodenej maloletej N.. M., teda nie je pravdou tvrdenie obvineného, že prvostupňový súd len prečítal zápisnicu o jej výpovedi z prípravného konania. Prokurátorka v tejto súvislosti doplnila, že prvostupňový súd i odvolací súd vo svojich rozhodnutiach zdôvodnili, prečo nevykonali dôkaz osobným výsluchom svedkyne poškodenej.

Vo vzťahu k nevykonaniu výsluchu svedkyne Q. Z.E. prokurátorka uviedla, že je zrejmé, že prvostupňový súd sa opakovane pokúšal predvolať túto svedkyňu aj cestou polície, resp. jej prítomnosť na hlavnom pojednávaní zabezpečiť prostredníctvom kontaktu s jej matkou, avšak nakoľko príslušníci polície písomne oznamovali súdu, že táto svedkyňa je na neznámom mieste v zahraničí a ani príbuzní nevedia, kde sa zdržuje, nemohla byť predvolaná a ani predvedená na hlavné pojednávanie. Z tohto dôvodu prvostupňový súd prečítal jej výpoveď z prípravného konania, pričom s týmto postupom sa stotožnil aj odvolací súd.

Vo vzťahu ku konštatovaniu obvineného o porušení jeho práva na obhajobu prokurátorka uviedla, že konštantná judikatúra chápe právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného týkajúce sa konkrétneho štádia trestného konania, pričom prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia podľa prokurátorky vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. O porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom pôjde najmä vtedy, ak obvinený v konaní nemal obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Obvinený L. Č. mal obhajcu už od vznesenia obvinenia a následne aj počas celého trestného konania a z tohto dôvodu podľa prokurátorky nedošlo k žiadnemu zásadnému porušeniu práva na jeho obhajobu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátorka poukázala na znenie § 135 ods. 2 Trestného poriadku, v ktorom je uvedená možnosť a nie povinnosť súdu vypočuť takúto osobu ako svedka na hlavnom pojednávaní. Vo vzťahu ku skúmaniu dôveryhodnosti maloletej N.. M. prokurátorka uviedla, že v priebehu vyšetrovania bola maloletá znalecky vyšetrená znalcom z odvetvia psychiatrie, ako aj znalcom z odvetvia klinickej psychológie detí a dospelých, pričom v záveroch znaleckých posudkov sú okrem iného hodnotené aj intelektové a pamäťové schopnosti maloletej ako aj jej schopnosť správne vnímať a reprodukovať udalosti. Taktiež boli posudzované jej sklony k fantazijnému spracovaniu skutočností, pričom podľa právneho názoru prokurátorky uvedené znalecké dokazovanie je dostatočné na posúdenie dôveryhodnosti maloletej.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ide totiž o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy a zistený skutkový stav v jeho prospech. Podľa názoru prokurátorky prvostupňový súd i odvolací súd vo svojich rozhodnutiach dostatočne vyhodnotili skutkové zistenia a poukázali na dôkazy, na základe ktorých došlo k vydaniu odsudzujúceho rozsudku, resp. uznesenia, ktorým bolo odvolanie obvineného zamietnuté.

S poukazom na uvedené prokurátorka konštatovala, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného L. Č. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na vyjadrenie prokurátorky odpovedal obvinený prostredníctvom obhajcu replikou z 10. februára 2021, v ktorej vo vzťahu k argumentácii prokurátorky k porušeniu práva na obhajobu uviedol, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009). Právo na obhajobu je neoddeliteľnou súčasťou spravodlivého procesu a orgány činné v trestnom konaní a súd musia dbať na to, aby mal obvinený vytvorené zákonné podmienky na reálne uplatňovanie obhajoby v celom trestnom konaní. Porušenie práva na obhajobu pritom podľa obhajcu nezakladá len skutočnosť, že obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci boli dané dôvody povinnej obhajoby, ale aj iné individuálne okolnosti prípadu. Obvinený je toho názoru, že závažným porušením práva na obhajobu je aj skutočnosť, že súd odmietol návrh obhajoby na vykonanie osobného výsluchu poškodenej N. M. a svedkyne Q. Z. na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, a toto odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania súd podľa jeho názoru nedostatočne a nesprávne odôvodnil. Obvinený pritom opätovne zdôraznil, že výpoveď poškodenej bola kľúčovým dôkazom, na základe ktorého bol uznaný za vinného. Opätovne taktiež poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Vronchenko proti Estónsku z 18. júla 2013, v ktorom ESLP uviedol, že aj v prípade, ak súd konal v najlepšom záujme dieťaťa, a upustil od jeho výsluchu ako poškodeného v trestnom konaní na verejnom pojednávaní, a súd vykonal tento dôkaz videozáznamom z jeho výsluchu, aj napriek týmto opatreniam s prihliadnutím na dôležitosť tejto svedeckej výpovede môže znamenať absencia výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní vo veci (a umožnenie obvinenému klásť poškodenému otázky priamo pred súdom) nedostatočné zaistenie dodržania práva na obhajobu.

Vo vzťahu k argumentácii prokurátora k nezákonne vykonanému dôkazu a nesprávne právnemu posúdeniu obvinený uviedol, že bolo nevyhnutné posúdiť dôveryhodnosť poškodenej, ktorá bola podľa jeho názoru spochybnená aj znaleckými posudkami, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že na tele poškodenej sa bezprostredne po údajnom čine nenašli zranenia, ktoré poškodená opisovala a ktoré jej mal spôsobiť. Z tohto dôvodu je obvinený toho názoru, že súd pri vykonaní dôkazu prečítaním výpovede poškodenej a vykonaním videozáznamu bez súčasného bezprostredného výsluchu osôb prítomných pri výsluchu, porušil ustanovenia o vykonaní dôkazu a preto podľa jeho názoru ide o nezákonne vykonaný dôkaz. Rovnako tak má obvinený naďalej za to, že prvostupňový súd, ako aj odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a neprihliadol na zásadu in dubio pro reo.

Vzhľadom na uvedené obvinený zotrval na petite uvedenom v podanom dovolaní.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 4. marca 2021.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí,

nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil obvinený L. Č. odmietnutím jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne poškodenej N. M. a svedkyne Q. Z.E..

V súvislosti s touto dovolacou námietkou je potrebné v prvom rade poukázať na to, že obvinený v replike k vyjadreniu prokurátora síce poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku)“, avšak v replike neodcitol zvyšnú časť právnych viet tohto uznesenia, a to „Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Zároveň v zmysle uznesenia najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014 „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania je možné písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak učiniť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou vyhlásenie predsedu senátu podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku, že dokazovanie je skončené. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je vo vzťahu k predmetnej veci potrebné uviesť, že nie je pravdou

tvrdenie obvineného uvedené v dovolaní, že na hlavnom pojednávaní bola len prečítaná výpoveď svedkyne poškodenej, pretože tak ako na to poukázala aj prokurátorka vo svojom vyjadrení k dovolaniu, zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 29. marca 2018 vyplýva, že na tomto bol podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehratý obrazovo-zvukový záznam z výsluchu svedkyne poškodenej z 19. mája 2017 z č. l. 284 spisu, vyhotovený na OR PZ v Banskej Bystrici (č. l. 1 187 spisu), ku ktorému sa obvinený na hlavnom pojednávaní vyjadril. Navyše, na tomto výsluchu svedkyne poškodenej v prípravnom konaní bol prítomný aj vtedajší obhajca obvineného JUDr. Peter Mihály, ktorému bolo umožnené klásť svedkyňi poškodenej otázky a ktorý toto svoje právo využil. Uvedená prítomnosť obhajcu na výsluchu poškodenej predstavuje rozdiel medzi predmetnou trestnou vecou a rozhodnutiami ESĽP, na ktoré obvinený v podanom dovolaní poukazuje. Trojzložkový test, ktorý ESĽP používa pri posudzovaní pripustenia dôkazu spočívajúceho v prečítaní výpovede svedka neprítomného v konaní pred súdom, rozpracovaný v rozhodnutiach ESĽP Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a 22228/06, body 119-147 a Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, č. 9154/10, body 110-131 (zopakovanie možno nájsť napríklad v rozhodnutiach vo veci Seton proti Spojenému kráľovstvu z 31. marca 2016, č. 55287, body 57-59 a Boyets proti Ukrajine z 30. januára 2018, č. 20963/08, body 74-76), ktorý uvádza aj obvinený vo svojom dovolaní, sa totiž týka tých prípadov, keď bolo ako dôkaz pripustené prečítanie výpovede svedka, ktorý nebol vypočutý kontradiktórne, teda v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu. V predmetnej veci však výsluch svedkyne poškodenej N.I. M. v prípravnom konaní dňa 19. mája 2017 bol vykonaný kontradiktórnym spôsobom, nakoľko priamo na výsluchu bol prítomný obhajca obvineného, ktorému bola daná možnosť klásť svedkyňi otázky a túto svoju možnosť i využil. Obvinený tak mal prostredníctvom svojho obhajcu možnosť klásť svedkyňi poškodenej otázky a túto svoju možnosť využil.

To isté platí i o výpovedi svedkyne Q. Z.E. z prípravného konania, prečítanej na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2018, na ktorej sa zúčastnil vtedajší obhajca obvineného JUDr. Peter Mihály, ktorému bolo umožnené klásť svedkyňi otázky a obhajca túto možnosť využil.

Zároveň je vo vzťahu k prečítaniu výpovede tejto svedkyne potrebné uviesť, že svedkyňa Q. Z. bola predvolaná na hlavné pojednávanie 29. marca 2018, na ktoré sa však nedostavila a opätovne bola predvolaná na hlavné pojednávanie 17. mája 2018, pričom ani na tento termín hlavného pojednávania sa nedostavila, na základe čoho predsedníčka senátu 17. júla 2018 požiadala Obvodné oddelenie PZ Fil'akovo o predvedenie tejto svedkyne na termín hlavného pojednávania 9. augusta 2018 (č. l. 1 306 spisu). Predvedenie svedkyne však nebolo realizované z dôvodu, že podľa informácií poskytnutých Obvodným oddelením PZ Fil'akovo sa svedkyňa podľa vyjadrenia matky zdržiava v zahraničí, avšak matka nevedela uviesť na akej adrese a nevedela poskytnúť na svedkyňu ani žiadny telefonický kontakt. Matka svedkyne ďalej uviedla, že jej dcéra sa v zahraničí zvykne zdržiavať mesiac, dva a potom na nejaký čas príde domov a následne znova odíde do zahraničia (č. l. 1 320 spisu). Následne predsedníčka senátu 10. augusta 2018 opätovne požiadala Obvodné oddelenie PZ Fil'akovo o predvedenie tejto svedkyne na termín hlavného pojednávania 6. septembra 2018 (č. l. 1 321 spisu). Ani tento pokus o predvedenie svedkyne nebol úspešný z dôvodu, že podľa informácií poskytnutých Obvodným oddelením PZ Fil'akovo sa svedkyňa podľa vyjadrenia matky stále zdržiava v zahraničí, avšak matka nevedela uviesť na akej adrese, pričom doplnila, že svedkyňa nebola doma už viac ako 3 mesiace (č. l. 1 355 spisu). Predsedníčka senátu opätovne požiadala 17. septembra 2018 Obvodné oddelenie PZ Fil'akovo o predvedenie svedkyne Q. Z. na termín hlavného pojednávania 8. novembra 2018 (č. l. 1 368 spisu), avšak ani na tento termín hlavného pojednávania sa svedkyňu nepodarilo predviesť, pričom na základe informácií poskytnutých matkou svedkyne prostredníctvom Obvodného oddelenia PZ Fil'akovo je zrejmé, že svedkyňa sa zdržiava niekde v zahraničí, kde presne, to jej matka uviesť nevedela, pretože jej to svedkyňa ani neuviedla (č. l. 1 502 spisu). Na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2018 bola podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku prečítaná výpoveď tejto svedkyne z prípravného konania (č. l. 1 489 spisu).

Prečítanie výpovede svedkyne Q. Z.E. odôvodnil prvostupňový súd na str. 12 rozsudku nasledovne: „Následne sa súd podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku oboznámil so zápisnicou o výsluchu svedkyne Q. Z. (č. l. 299 - 313), nakoľko sa svedkyňu nepodarilo predviesť na súd ani prostredníctvom

polície, čo vyplýva aj z jednotlivých správ OO PZ Fiľakovo, že svedkyňa sa nachádza v zahraničí na bližšie nezistenej adrese, čím bola nedosiahnuteľná, navyše na návrh prokurátorky a tiež nedosiahnuteľnosti svedka L. L., súd tiež prečítal jeho výpoveď z prípravného konania (č. l. 329 - 338).“ Odvolací súd k tomu na str. 7 - 8 napadnutého uznesenia doplnil: „Pokiaľ ide o nevykonanie výsluchu svedkyne Q. Z., tu je zrejmé z predloženého trestného spisu, že okresný súd sa opakovane viackrát pokúšal nielen predvolať túto svedkyňu, ale aj cestou polície resp. jej matky zabezpečiť jej účasť na hlavnom pojednávaní, ani raz sa im to nepodarilo aj napriek tomu, že aj obhajkyňa obžalovaného v tom čase na Okresnom súde v Lučenci sa tohto výsluchu domáhala, keď príslušníci polície písomne oznamovali súdu, že táto svedkyňa je na neznámom mieste v zahraničí, ani rodičia resp. rodinní príbuzní nevedia, kde sa zdržuje a preto jej nemôže byť doručené ani predvolanie, ani nemôže byť predvedená na hlavné pojednávanie. Správne za takýchto okolností potom prvostupňový súd len prečítal jej výpoveď z prípravného konania, keďže takýto postup umožňuje aj Trestný poriadok.“

Vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie dokazovania osobným výsluchom svedkyne poškodenej N. M. je potrebné uviesť, že o tomto prvostupňový súd rozhodol na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2018 tak, že podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku návrhy obvineného na doplnenie dokazovania odmietol. Odmietnutie návrhu prvostupňový súd odôvodnil na str. 22 rozsudku nasledovne: „Čo sa týka dôkazov navrhovaných obžalovaným a obhajobou (č. l. 1493), súd konal podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a tieto návrhy ohľadne opätovného vypočutia poškodenej maloletej, svedka B.É. Q., svedka Mgr. W. Š., F. Q., riaditeľa OO PZ Fiľakovo a príslušníkov PZ súd odmietol, nakoľko návrhy považoval za nadbytočné, týkajúce sa nepodstatných okolností pre rozhodnutie, navyše uvádzané návrhy na dokazovanie neboli súdu obžalovaným navrhnuté v súlade s doručenou výzvou (č. l. 1036 - 1036a) podľa § 240 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú výzvu obžalovaný prevzal dňa 11. januára 2018 a súčasne bol poučený, aby súdu bez meškania písomne oznámil návrhy na vykonanie dôkazov so zdôraznením, že neskôr navrhnuté dôkazy môžu byť súdom odmietnuté.“

Odvolací súd v napadnutom uznesení v nadväznosti na odvolacie námietky obvineného vo vzťahu k odmietnutiu vykonania tohto návrhu na str. 7 uviedol:

„Pokiaľ ide o nevykonanie dôkazu, a to osobný výsluch poškodenej N. M., tu krajský súd poukazuje na posledný odstavec na str. 11 napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd podrobne uviedol, z akého dôvodu poškodenú N. M. nevypočul, keďže tak urobil v zmysle § 263 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku, resp. § 135 ods. 2, 4 Trestného poriadku.“

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že osobu mladšiu ako 18 rokov, ktorá bola vypočutá v prípravnom konaní riadne a včas a zákonným spôsobom možno v konaní pred súdom vypočuť len výnimočne. Správne preto postupoval prvostupňový súd, ak prehral na hlavnom pojednávaní svedeckú výpoveď poškodenej N. M. a následne aj prečítal prepis tejto výpovede.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že s návrhom obvineného na doplnenie dokazovania sa konajúce súdy vysporiadali, pričom odmietnutie vykonania navrhovaného dôkazu vo svojich rozhodnutiach dostatočným spôsobom odôvodnili. Navyše, prečítané výpovede boli v prípravnom konaní vykonané za prítomnosti obhajcu obvineného, ktorý mal možnosť klásť svedkom otázky. Možno preto uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezákonnosť dôkazu spočívajúcom vo výsluchu svedkyne poškodenej N. M. z dôvodu, že konajúce súdy nerešpektovali ustanovenie § 135 ods. 2 Trestného poriadku a nevykonali výsluch osôb prítomných pri výsluchu svedkyne poškodenej.

Podľa § 135 ods. 1 Trestného poriadku ak je ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako 18 rokov o

veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj, treba výsluch vykonávať obzvlášť ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať. K výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu a stupeň duševného vývoja vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu a zástupca orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, ak nie je na výsluchu prítomný opatrovník podľa § 48 ods. 2. Ak to môže prispieť k správne vykonaniu výsluchu, prizve sa k výsluchu aj zákonný zástupca alebo pedagóg. Pred vypočutím svedka podľa prvej vety orgán činný v trestnom konaní prekonzultuje spôsob vedenia výsluchu so psychológom alebo znalcom, ktorý bude pribraný k výsluchu, a ak je to potrebné, aj s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, zákonným zástupcom alebo pedagógom tak, aby sa zabezpečilo správne vykonanie výsluchu a predišlo sa druhej viktimizácii.

Podľa § 135 ods. 2 Trestného poriadku v ďalšom konaní má byť taká osoba vypočúvaná znova len v nevyhnutných prípadoch, v prípravnom konaní len so súhlasom prokurátora. V konaní pred súdom možno na podklade rozhodnutia súdu vykonať dôkaz prečítaním zápisnice i bez podmienok uvedených v § 263. Osoba, ktorá bola pribraná k výsluchu, sa podľa potreby vypočuje na správnosť a úplnosť zápisnice alebo na spôsob, akým bol výsluch vykonaný, ako aj na spôsob, akým vypočúvaná osoba vypovedala.

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu poukázal na poslednú vetu § 135 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorej vyvodil povinnosť výsluchu osôb, ktoré sa zúčastnili výsluchu svedkyne poškodenej N. M.. Ustanovenie § 135 ods. 2 Trestného poriadku však uvádza, že je možné podľa potreby (teda nie obligatórne) vypočuť osobu, ktorá bola pribraná k výsluchu, pričom ako vyplýva z § 135 ods. 1 Trestného poriadku, k výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu a stupeň duševného vývoja vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu a zástupca orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, ak nie je na výsluchu prítomný opatrovník podľa § 48 ods. 2.

V predmetnej veci bola pri výsluchu svedkyne poškodenej v prípravnom konaní dňa 19. mája 2017 prítomná psychologička PhDr. Š. M.. Táto bola zároveň vypočutá v procesnom postavení znalkyne na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2018 (č. l. 1 487 - 1 488 spisu), teda obvinený i jeho vtedajšia obhajkyňa mali možnosť klásť jej otázky i priamo na hlavnom pojednávaní, čo napokon obhajkyňa obvineného i využila (č. l. 1 488 spisu).

Z uvedeného je zrejmé, že výsluch osoby pribratej k výsluchu osoby mladšej ako 18 rokov podľa § 135 ods. 1 Trestného poriadku je podľa § 135 ods. 2 Trestného poriadku možnosťou, nie povinnosťou, čo znamená, že samotné jeho nevykonanie automaticky nespôsobuje nezákonnosť výsluchu svedka. V predmetnej veci bola navyše osoba pribraná k výsluchu svedkyne poškodenej, konkrétne detská psychologička, priamo vypočutá na hlavnom pojednávaní v procesnom postavení znalkyne. Uvedené tak už len potvrdzuje nedôvodnosť tejto dovolacej námietky obvineného.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, predovšetkým to, že aj napriek tomu, že výpoveď poškodenej bola spochybnená inými dôkazmi, konajúce súdy ho uznali za vinného a neaplikovali v jeho prípade zásadu in dubio pro reo.

K tomu je potrebné s poukazom na vyššie citované rozhodnutia uviesť, že tieto dovolacie námietky obvineného sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného L. Č. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.